

med de senere fremkomne fremmede, navnlig preussiske Stattelove, har tjent som Udgangspunkt ved Affattelsen af det foreliggende Lovforslag. Man har dog, da der her er Spørgsmaal om en vedvarende Stat, fundet det hensigtsmæssigt, at Antallet af Stattekommissionens Medlemmer fastsættes, ikke som i 1870, i selve Loven, men ved Rgl. Anordning. Medlemsantallet bør være større end tidligere, dels af Hensyn til det større Arbejde, nærværende Lov vil medføre, dels for, at der kan naas et større Personal- og Lokalkendstab. Tillige har man foreslaaet, at Stattekommissionens Medlemmer skulle fungere i en længere Arrække, nemlig 6 Aar, saa at Halvdelen fratræder hvert 3dje Aar, hvorved man har tilstøttet at vinde Stabilitet med Hensyn til de Ansættelser, der gøres gældende ved Ansættelserne.

Medens Ligning til Indkomststat naturligvis maa foregaa hvert Aar, har man ment det tilstrækkeligt, at Ligning til Formuestat kun finder Sted hvert tredje Aar (jfr. § 23, 1ste Stykke), da Formuen i kortere Tidrum i forholdsviis mindre Grad er Værdiforandringer undergiven end Indkomsten, og der synes derfor ikke at være nogen tvungende Nødvendighed for at gentage det store Arbejde, som en Ansættelse af de skattepligtiges Formue medfører, oftere end her foreslaaet.

Udvalget fra denne Forskellighed mellem Ligning til Indkomststat og til Formuestat i Henseende til Ligningsperiodens Længde, har man i øvrigt med Hensyn til den formelle Fremgangsmaade ment, at Bestemmelserne maa kunne gives som fælles for begge Vedkommende.

Paa et enkelt Punkt indeholder Forslaget dog en væsentlig Forandring i de tidligere gældende Regler med Hensyn til Statteansættelsen, idet man (jfr. § 23, 4de Stykke) har foreslaaet indført tvungen Selvangivelse saavel ved Ansættelse til Indkomststat som til Formuestat. Dog har man troet at burde begrænse Selvangivelsespligten for Indkomststatens Vedkommende til de Statteydere, hvis Indkomst er anslaaet til mindst 1,500 Kr. aarlig, og for Formuestatens Vedkommende til de skattepligtige, hvis Formue er anslaaet til mindst 6,000 Kr., idet man er gaaet ud fra, at der hos en stor Del af de Klasser af Befolkningen, der have mindre Indtægter eller Formuer, ikke vil findes saa sikker en Gyde til at bedømme, hvad Loven anser for skattepligtig Indkomst og Formue, at der bør paalægges dem en ligefrem Pligt til at gøre Selvangivelse, saa meget mindre som saavel Forsømmelsen af en saadan Pligt, hvis den skal have noget af betydning, som ogsaa Afgivelsen af urigtige Sel-

angivelser maa være forbunden med sølle Straffe. Noget andet er, at Udgangen til frivillig Selvangivelse selvfølgelig bør staa dem aaben, hvad der ogsaa følger af Forslagets Indhold.

Hvad derimod alle andre angaar, er det utvivlsomt baade rigtigt og nødvendigt at fastholde den tvungne Selvangivelse, da det vigtige Hjælpemiddel, man gennem Selvangivelsen kan have til Stattens rette Ansættelse, ellers for største Delen tabes. Dette fremgaar ogsaa af Erfaringen, idet der ved Ligningen uden for Kjøbenhavn efter Loven af 1870 kun indkom 13,219 Selvangivelser, medens Antallet af skattepligtige sammesteds var 121,353. De Indvendinger, man tidligere har set anførte mod en saadan Fordring fra det offentlige Side, ere i den senere Tid mere og mere forstummede, og forskellige udenlandske Indkomststatter omvege efterhaanden i videre eller snævrere Omfang paabudt tvungen Selvangivelse, og Resultaterne deraf have f. Eks. i Preussen vist sig at være særdeles heldige.

Der synes heller ikke med Føje at kunne fremføres nogen Indvending imod den tvungne Selvangivelse, naar der saa strengt, som Tilfældet er i nærværende Lovforslag, paages over, at de Oplysninger, hvoraf de, der have med Ligningen og Statteopkrævningen at gøre, under Udførelsen af deres Hverv komme i Besiddelse, ikke paa nogen Maade komme til uvedkommendes Kundskab. Ifølge Lovforslaget maa der end ikke ske nogen Slags Offentliggørelse eller Fremlæggelse af Skatteligningen for de Personers Vedkommende, der i Henhold til den dem ved Loven paalaagte Pligt selv have angivet Størrelsen af deres Indkomst og Formue. Ganste vist udelukkes herved andre end den skattepligtige selv fra at kunne gøre Indsigelse mod den enkeltes Ansættelse; men der kan næppe være Tvivl om, at Tabet af den Kontrol, man herved vilde have med Ansættelserne, fuldkommen vil opvejes ved de Fordele, som Gennemførelsen af den tvungne Selvangivelse vil bringe.

Hvad Indholdet af Selvangivelserne angaar, kan det, saafremt der skal kunne føres nogen Kontrol med deres Rigtighed, ikke være tilstrækkeligt, at de blot indeholde en Angivelse af den skattepligtiges samlede Indkomst eller Formue; der maa i Loven være Hjemmel til yderligere at fordrø en nogenlunde gennemført Specificitation af, fra hvilke Kilder Indkomsten hidrører, og hvori Formuen bestaar (jfr. Forslagets § 23, 5te Stykke).

Til Slutning skulle nogle Bemærkninger gøres om Lovforslagets finansielle Virkninger. Det behøver næppe at siges, at en Ve-